

om dette Spørgsmaal, idet han med megen Vægt, synes jeg, har hævdet, at naar man har to Arter af strengt Fængsel, kan man bedre graduere Straffen og mildne den, end hvis man kun har een. Jeg synes, Ministeren har i høj Grad Ret paa dette Punkt, og at man i hvert Fald bør gaa ind i en forhaabentlig frugtbringende Forhandling herom. Der bliver jo, hvis man lægger Ministerens Betragtning til Grund, ikke stort andet tilbage end Navnet Tugthus, og dette, maa jeg sige, elsker jeg saamænd heller ikke saa højt, at jeg vilde gaa i Ilden for det.

Ungdomsfængselet er, synes jeg, i Virkeligheden den vigtigste af de mildnende Straffe, her er Tale om. Det er et Forsøg paa at opdrage de Forbrydere, der nylig er kommet ind paa Forbryderbanen, som er unge, og som der derfor er størst Mulighed for at frelse. Jeg synes, det vilde være overordentlig heldigt, om vi kunde blive enige om en Form for dette Ungdomsfængsel, og jeg kan ikke se andet, end at de Udtalelser, der er fremkommet, borger for, at dette vil kunne lade sig gøre.

Om Arbejdshuse er der ligeledes saa godt som Enighed, og det samme gælder med Hensyn til Sikkerhedsforvaring, idet der, saa vidt jeg erindrer, i og for sig ikke har været nogen Strid derom. Alle mener, at Voldsforbrydere og Sædelighedsforbrydere bør tages i Sikkerhedsforvaring; det, der er Strid om, er, hvorvidt det skal ske gennem Administrationen eller gennem Domstolene, og derom kan der naturligvis forhandles. Med Hensyn til Sikkerhedsforvaring har den højtærede Minister allerede gentagne Gange sagt, at Afgørelsen i saa Henseende efter hans Mening bør træffes af Domstolene, saa derom kan der ikke længere være Strid. Om Afgørelsen med Hensyn til Indsættelse i Arbejdshus er der vist heller ingen Strid. Derimod synes der at være nogen Strid om, hvorvidt Genindsættelse i Ungdomsfængsel skal ske ad administrativ Vej eller gennem Domstolene, men derom maa der sikkert kunne forhandles. Det har været paa Tale, at Fængselsretten skulde have Indflydelse paa Spørgsmaalet om Genindsættelse, i det hele taget Afgørelser med Hensyn til Løsladelse for og Genindsættelse i disse nye Arter af Fængsel. Jeg tror dog, at denne Form for Domstol, Fængselsretten, er gaaet noget saaret ud af Debatten, der er i Virkeligheden ingen, der for Alvor har holdt paa den. Det ærede Medlem Hr. Rytter indrømmer, at den vist er taget lovlig stærkt

i Brug af Straffelovskommissionen, og heller ikke det ærede Medlem Hr. Pürschel synes at være synderlig begejstret for denne Form for Domstol. Den er ogsaa i mange Henseender uheldig. For det første vil det blive Fængselsdirektøren, der i alt væsentligt kommer til at præge den, og i saa Fald vil det alligevel hovedsagelig blive Administrationen, der kommer til at virke igennem den. Skulde det være en Domstol, synes jeg ubetinget, det skulde være en almindelig Domstol med tre Dommere, enten disse saa bliver udnævnt for Tilfældet eller fungerer som en fast Domstol, der kan tages i Brug ved saadan Lejlighed. Men den højtærede Justitsminister har vist Ret i, at i de fleste Tilfælde, navnlig hvor der er Tale om Løsladelse, er det ganske naturligt, at det er Administrationen, der faar overdraget dette Hverv, dertil behøves sikkert ingen Domstols Afgørelse.

Med Hensyn til Indsættelse af sindssyge i Sikkerhedsforvaring har der været en ret mild Stemning for, at det maa blive Lægerne, der bliver afgørende paa det Punkt. Der er derimod indvendt af det ærede Medlem Hr. Rytter, at vi vilde blive det eneste Land ved Siden af Japan, der blev Foregangsland paa dette Omraade; andre Steder havde man ikke overladt saa megen Myndighed til Lægerne. Det er meget muligt; men selv om saa skulde være, synes jeg dog, det vil være rigtigt at gaa den Vej, for hvem skulde ellers kunne afgøre det, hvis Lægerne ikke kunde det? Hvem har da Mulighed for at kunne afgøre dette Spørgsmaal? Man skulde dog synes, at Juristerne ikke er bedre dertil end Lægerne. Jurister kan dog ikke saa godt skønne over, om vedkommende Mand er sindssyg eller ikke, som Læger. Og at Nævningerne skulde kunne gøre det, synes dog heller ikke sandsynligt, de er, naar det endelig skal være, maaske endnu mindre i Stand dertil end Juristerne. I alt Fald maa Juristerne, Domstolene, træffe deres Skøn paa Grundlag af Lægeerklæringer, sammen med andre Ting naturligvis, men Lægeerklæringerne bør nødvendigvis være det afgørende paa dette Punkt; uden en Lægeerklæring kan Domstolene ikke træffe Afgørelse; kun paa Grundlag af den er der Mulighed for en Afgørelse af Spørgsmaalet. Jeg ser ikke rettere, end at man maa give Lægerne den Ret, de har kæmpet for i mange Aar, og som med Rette tilkommer dem som de virkelig sagkyndige. Men det skal ikke være en hvilken som helst Læges Udtalelse, der skal lægges til Grund; det bør saa vidt muligt være en